

περιεργότερων τῆς χημείας, ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἀδάμας εἶναι καθαρότατος ἄνθραξ.

Ἡ τοιαύτη τοῦ ἀδάμαντος σύνθεσις καὶ ἡ τῆξις αὐτοῦ ἐγένετο τὸ πρῶτον γνωστὴ κατὰ τὸ ἔτος 1694, ὅτε κατὰ διαταγὴν τοῦ τότε μεγάλου δουκὸς τῆς Φλωρεντίας ἐγένοντο πολλαὶ δοκιμασίαι περὶ τῆς μεταβολῆς διαφόρων πολυτίμων λίθων ἐκτεθέντων εἰς τὴν ἐστίαν μεγάλου ἡλιοσυγκεντρωτικοῦ φακοῦ. Ἀπαντες οἱ ἄλλοι πολύτιμοι λίθοι ἀντέστησαν, μόνος δὲ ὁ ἀδάμας ἐτάκη, καεῖς μετὰ φλογὸς καὶ ἐκ τούτου τοῦ βαρυτιμοτάτου ἀδάμαντος οὐδὲν ἄλλο ὑπελείφθη ἔχνος εἰμὴ μόνον ἀήρ, καὶ τὸ ὀξυγόνον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἡ φλέξις ἐγένετο μετεβλήθη εἰς ἀνθρακικὸν ὄξύ.

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐγένετο τοιαύτη περιεργὸς δοκιμασία ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας Φραγκίσκου Γ'. ἐν Βιέννῃ. Ἐποθέσας οὗτος ὅτι διὰ τῆς συντήξεως πολλῶν μικρῶν ἀδαμάντων μικρᾶς ἀξίας δύναται νὰ ληφθῇ ἀδάμας μέγας ἀξίας ἀπείρων ἑκατομμυρίων φιορινίων, καθότι ἡ ἀξία τοῦ ἀδάμαντος ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ μέγεθος καὶ ἀπὸ τὸ βάρος αὐτοῦ, διέταξε τὴν συντήξιν ἀπείρων μικρῶν ἐν τῷ θησαυροφυλακείῳ εὐρεθέντων. Ἐπὶ εἰκοσιτέσσαρας ὥρας περιέμενον τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως ταύτης· ἐκβληθείσης δὲ τῆς χύτρας ἐκ τοῦ κλιβάνου, σωζομένου μέχρι τὴν σήμερον ἐντὸς ὑπογείου τινὸς τῶν ἀνακτόρων, δὲν ἀνευρέθη οὐδ' ἔχνος ἀδαμάντων, καθότι ἅπαντες ἐκάησαν καὶ μετεβλήθησαν εἰς ἀέρα καὶ εἰς ἀνθρακικὸν ὄξύ.

Ἐὰν ὅμως οἱ ἀδάμαντες περιβεβλημένοι μετὰ λεπτῆς κόνεως ἀνθράκων καὶ ἰνστιβασθέντες ἐντὸς χύτρας χρυσοχοϊκῆς ἐρμητικώτατα κεκλεισμένης καὶ διὰ τοῦτο μὴ συγκοινωνούσης μετὰ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος ἐκτεθῶσιν εἰς τὸ ἰσχυρότερον καὶ ἐπὶ πολλὰς ὥρας διαρκέστερον πῦρ, δὲν θὰ ὑποστῶσιν κάμμιαν μεταβολήν. Τοῦτο γνωρίζουσιν καὶ οἱ ἀδαμαντοπῶλαι καὶ χρυσοχόοι, οἵτινες κατὰ τὸν ἐκτεθέντα τρόπον καίουσιν τοὺς κακὴν ὄψιν δεικνύοντας ἀδάμαντας

ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἵνα ἀποκτήσωσιν πλειότεραν λάμψιν καὶ ἀνώτερον βαθμὸν λειότητος διὰ θλαστικῆς δυνάμεως.

Ξ. ΛΑΝΔΕΡΕΡ

ΑΛΛΟΔΑΛΙΩΝ ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΕΡΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ.

I

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ περιοδικῶς ἐκδιδόμενα ὑπὸ τοῦ φιλολογικοῦ συλλόγου «Παρνασσοῦ» ἐπιστάσις πενταμελοῦς ἐπιτροπῆς *). Ἐν Ἀθήναις 1870 εἰς 8ον.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ Α'. Δημώδη Παραμύθια. (Ἀπρίλιος 1870.)—Προκήρυξις τῆς ἐπιτροπῆς, ἐν ἧ καί τινα περὶ συλλογῶν δημοτικῶν παραμυθίων, σ. 3-6.—Παραμύθια: 1) Τῆς κάτω γῆς ὁ ἀφέντης (Μήλου), παραμύθιον σταλὲν ὑπὸ Ἀριστ. Ταταράκη, σ. 7-11. 2) Οἱ δώδεκα μῆνες. (Μήλου) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, σ. 12-14. 3) Ὁ ἀφέντης ὁ τριτορωγᾶς (Μήλου) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, σ. 14-17. 4) Ἡ Τζιτζιναῖνα, ὑπὸ Γ. Χ. Βάφα, σ. 17-25. 5) Τὰ κορακιστικά, ὑπὸ Λ. Α. Βελισσαρίου ἐκ Κωνσταντινουπόλεως, σ. 25-29. 6) Ἡ Βασίλισσα καὶ ὁ Ἀραπῆς (Μήλου) ὑπὸ Ἀρ. Μ. Ταταράκη, σ. 29-34. 7) Ἡ Βασιλοπούλα καὶ ὁ Τσοπάνης (Πελοποννήσου) ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου, σ. 35-40. 8) Τὰ αἰνίγματα (Πελοποννήσου) ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ, σ. 40-43. 9) Ἡ πόρταις τῶν μεγάλων ὑπὸ Ἀρ. Μ. Ταταράκη, σ. 44-45. 10) Τὸ παραμύθι τοῦ σπανοῦ (Πελοποννήσου) ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου, σ. 46-55. 11) Ὁ γιὸς τῆς χήρας, ὑπὸ Σπ. Π. Λάμπρου, σ. 56-64. Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἐξεδόθη τῇ ἐπιμελείᾳ τῶν κυρίων Σπ. Π. Λάμπρου καὶ Ν. Γ. Πολίτου. *)

*) Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη συνίστατο κατ' ἀρχὰς ἐκ τῶν κυρίων Π. Ι. Φέρμπου, Ν. Γ. Πολίτου, Σ. Π. Λάμπρου, Ι. Ἀβραῆ καὶ Σ. Κ. Σακελλαροπούλου, ἀκολούθως προσετέθησαν ἕτερα δύο μέλη οἱ κκ. Ἀριστ. Προβελέγιος καὶ Γ. Ζολώτας (σ. 128). Πολλῶν δὲ τῶν μελῶν παραιτηθέντων ἄλλων δ' ἀποχωρησάντων τῶν Ἀθηναίων καὶ ἀντικατασταθέντων ἡ ἐπιτροπὴ συγκροτεῖται νῦν ἐκ τῶν ἐξῆς: Π. Ι. Φέρμπου, Mich. Delfner, Ν. Γ. Πολίτου, Μ. Π. Λάμπρου, Δ. Κορομηλά, Ἰω. Καμπούρογλου καὶ Σ. Π. Λάμπρου.

**) Ἡ σημείωσις περὶ τῶν ἐπεξεργασθέντων τῶν φυλλάδιων μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς ὑπάρχει ἐν σ. 464 τοῦ τελευταίου φυλλαδίου.

ΦΥΛΛ. Β΄. Δημοτικά ἄσματα. (Ἰούνιος 1870.) — Βραχέα σημειώσεις περὶ τῶν προγενεστέρων συλλογῶν ἑλληνικῶν δημοτικῶν ᾄσμάτων ὑπὸ Ν. Γ. Π. σ. 65-69. α΄.) Κλέρτικα ἄσματα ἀρ. 1-7. σ. 40-74. β΄) ἱστορικά ἀρ. 8-10. σ. 74-77. γ΄) Διηγηματικά ἀρ. 11-32 σ. 77-96. δ΄) Ἐρωτικά καὶ τοῦ χοροῦ ἀρ. 33-62. σ. 96-117. ε΄) ἄσπετα ἀρ. 63-68. σ. 117-120. ς΄) Μυρολόγια. ἀρ. 69-81. σ. 121-127. Εἰδήσεις σ. 128. — Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἐξεδόθη ἐπιστασία τῶν κκ. Ν. Γ. Πολίτου, Σπ. Π. Λάμπρου καὶ Π. Ι. Φέρμπος, τὴν δ' ὕλην προσήνεγκον οἱ κκ. Τιμ. Ἀμπελάς (ἄσματα 10), Περ. Ζερλέντου (7), Δημ. Κορομηλάς (4), Π. Λάμπρος (20), Ἀθ. Πετρίδης (4), Νικ. Γ. Πολίτης (40), Ἀρ. Μ. Ταταράκης (6), Δ. Ι. Φέρμπος (5) καὶ Π. Ι. Φέρμπος (15).

ΦΥΛΛ. Γ΄. Δημῶδεις παροιμίαι. (Ἰανουάριος 1871.) — Βραχέα σημειώσεις περὶ τῶν προγενεστέρων συλλογῶν δημοτικῶν παροιμιῶν. σ. 429-430. Δημῶδεις παροιμίαι. 530 σταλεῖσθαι ὑπὸ Ἀρ. Μ. Ταταράκη, Π. Ι. Φέρμπος, Δ. Βαρδουγιώτου, Ἰω. Κρασσᾶ, Δ. Ι. Φέρμπος, Ν. Γ. Πολίτου, Ν. Δραγοῦμη, Παύλου Λάμπρου, Α. Πικραμμένου, Ἐλ. Ρ. Ραφαήλ, Ἀρσενίου ἱερέως Πανδῆ, Γ. Σταμούλη, Ἀλ. Ι. Ὀλυμπίου, Α. Κ. Χούμη, Π. Ζερλέντου καὶ Σ. Π. Λάμπρου. Ἀνταπόκρισις σ. 491. Εἰδήσεις σ. 492. — Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἐξεδόθη ἐπιστασία Ν. Γ. Πολίτου, Σπ. Π. Λάμπρου, Π. Ι. Φέρμπος καὶ Ἰω. Καμπούρογλου.

ΦΥΛΛΑΔ. Δ΄. Δημῶδη αἰνίγματα. (Φεβρουάριος 1871.) — σ. 193-254. αἰνίγματα δημῶδη 351, σταλέντα ὑπὸ Π. Ζερλέντου, Ἀρ. Μ. Ταταράκη, Δ. Ι. Φέρμπος, Ν. Δραγοῦμη, Θεμ. Μήρτσου, Δ. Βαρδουγιώτου, Σ. Π. Λάμπρου, Δ. Ποταμιάνου, Γ. Σταμούλη, Ἐλ. Ραφαήλ, καὶ Ν. Γ. Πολίτου. Ἀνταπόκρισις σ. 255. Εἰδήσεις σ. 256. — Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἐπεξεργάσθησαν οἱ κκ. Σ. Π. Λάμπρος καὶ Π. Ι. Φέρμπος.

ΦΥΛΛ. Ε΄. (Ὀκτώβριος 1871.) — σ. 257-312. Δημοτικά δίστιχα 739 σταλέντα ὑπὸ Τ. Ἀμπελάς, Περ. Ζερλέντου, Δ. Κορομηλάς, Π. Λάμπρος, Α. Μ. Ταταράκη καὶ Δ. Ι. Φέρμπος. Νεκρολογία Ἀρ. Μ. Ταταράκη σ. 313-318. Ἀνταπόκρισις σ. 319-320. Εἰδήσεις σ. 320. — Τὸ φυλλάδιον τοῦτο ἐπεξεργάσθησαν οἱ κκ. Σπ. Λάμπρος, Ν. Γ. Πολίτης καὶ Π. Ι. Φέρμπος.

ΦΥΛΛ. ΣΤ΄. Ἡθὴ εἶθιμα προλήψεις. (Ἰανουάριος 1872.) — Νεοελληνικὴ μυθολογία. Μάρτιος ὑπὸ Κ. Ν. Σάθα σ. 321-322. Οἱ Καλικάνταροι, ὑπὸ Ἀρ. Μ. Ταταράκη σ. 322. Τὰ παρμένα τῆς Φανερωμένης, ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σ. 322-324. Ἀνθρακες ὁ θησαυρὸς ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σ. 324-325. Ἡ Δρόμος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σ. 325-326. Ἀνδρειωμένοι. Περιπλανώμενος Ἰουδαῖος. Καρδάμυλα. Νῆσοι κολάσεως. ὑπὸ Α. Κ. Χούμη σ. 226-328. Προλήψεις καὶ δοξασίαι. Οἱ βρουκόλακες ὑπὸ Α. Μ. Ταταράκη σ. 328-330. Αἱ δι' ἐπαρδῶν θεραπείαι ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ σ. 330-332. Περὶ Ὀρνιθοσκοντούφλας ὑπὸ Α. Κ.

Χούμη σ. 332-333. Οἱ Κληδονισμοὶ ὑπὸ Ἀρ. Μ. Ταταράκη σ. 333-335. Προλήψεις ὑπὸ Δ. Ι. Φέρμπος καὶ Α. Κ. Χούμη σ. 336-337. Μαγεία: Φίλτρα ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου σ. 338-349. Ἡθὴ καὶ εἶθιμα. Ὁ γάμος ὑπὸ Α. Μ. Ταταράκη σ. 349-354. Χελιδόνισμα ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου σ. 354-368. Περπεροῦντα, ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου σ. 368-374. Ἡ ἐορτὴ τοῦ Βάκχου ὑπὸ Α. Μ. Ταταράκη. σ. 374. Τὰ κατὰ τὴν γέννησιν ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου σ. 374-384. Ἐξεδόθη ἐπιμελείᾳ Ν. Γ. Πολίτου.

ΦΥΛΛ. Ε΄. Γλωσσικὴ ὕλη. (Ἰούλιος 1872.) — Γλωσσάριον Λέξαιον μετὰ σημειώσεων Μ. Deffner σ. 385-429. Ἐπίλογος ὑπὸ Μ. Deffner σ. 430-463. Ἀνταπόκρισις σ. 463. Εἰδήσεις σ. 464. Πίναξ τῶν ὀνομάτων καὶ πραγμάτων ὑπὸ Ν. Γ. Πολίτου σ. 465-475. Ἐξεδόθη ἐπιμελείᾳ Μ. Deffner.

ΤΟΜΟΣ Α΄. ΜΕΡΟΣ Β΄. Χρονικὸν Δρυοπίδος ἐκδιδόμενον ὑπὸ Ἀθ. Πετρίδου. (Ἀπρίλιος 1871.) Πρόλογος σ. 3-6. Χρονικὸν 7-24. Σημειώσεις τοῦ χρονικοῦ σ. 25-32. Σύντομος γεωγραφικὴ περιγραφή τῆς Ἠπείρου σ. 33-64.

Πρὸ τριῶν περίπου ἐτῶν ὁ ἐνταῦθα φιλολογικὸς σύλλογος «Παρνασσὸς» ἐξελέξατο ἐπιτροπὴν πενταμελῆ πρὸς ἔρευναν τῶν καθ' ἡμᾶς ἠθῶν καὶ εἰθίμων «ἅτινα, κατὰ τὴν προκήρυξιν τῆς ἐπιτροπῆς, καθιστῶσι μὲν γνωστὸν τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων τὸν βίον, οὐκ ὀλίγον δὲ συντείνουσιν εἰς τὴν διαφώτισιν τοῦ τῶν ἀρχαίων, οὐτινος διασώζουσιν ἔχνη σπουδαία,» καὶ πρὸς συλλογὴν δημοτικῶν ᾄσμάτων, μύθων, παροιμιῶν καὶ αἰνιγμάτων, «ἅτινα ἐγκατοπτρίζουσι μὲν ἀφ' ἐνὸς τὴν διανοητικὴν τοῦ λαοῦ κατάστασιν, δύνανται δ' ἀφ' ἑτέρου νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς τὰ καταλληλοτάτα μνημεῖα τῆς δημῶδους γλώσσης, ἧς αἱ τύχαι ὁμοιάζουσι τὰς τύχας τῆς ἡμετέρας ἱστορίας.»

Ἡ ἐπιτροπὴ αὕτη ἐξέδω προκήρυξιν ἐν ἣ προσεκάλει πάντα δυνάμενον νὰ προσφέρῃ τοιαύτην ὕλην, μάλιστα δ' ἀνέκδοτον, ν' ἀποστέλλῃ πρὸς τὴν ἐπιτροπὴν. Συνωδὰ δὲ τῇ προκηρῦξει ταύτῃ ἐστάλη τῇ ἐπιτροπῇ ἀρκετὴ ὕλη ἣτις ἀπεφασίσθη ὑπὸ τοῦ Συλλόγου νὰ ἐκδίδηται περιοδικῶς ἐν φυλλαδίοις, ὧν ἕκαστον ν' ἀποτελῆται ἐξ ὕλης ὁμοειδοῦς.

Μέχρι τοῦδε ἡ ἐπιτροπὴ ἐδημοσίευ-

σεν ὀκτὼ φυλλάδια, ὧν τὰ περιεχόμενα ἀνωτέρω παρεθέσαμεν. Ἦδη, ὅτε ἤρξαντο ἔρευναι συγκριτικαὶ περὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων*), ἡ χρησιμότης τῶν τοιούτων συλλογῶν καταφανέστερα καθίσταται, διότι δι' αὐτῶν παρέχεται ἡ ἀναγκαία ὕλη πρὸς ἐξακολουθήσιν τῶν ἐρευνῶν τούτων καὶ βάσανον αὐτῶν. Διὰ τοῦτο ἡ ἔκδοσις τῶν Νεοελληνικῶν ἀναλέκτων, ἐπεκροτήθη ὑπὸ τῶν περὶ τὴν νεοελληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἱστορίαν καταγινομένων σοφῶν τῆς ἑσπερίας καὶ ἀρκτώας Εὐρώπης.

Ἐπιθυμοῦντες ὅπως καταστήσωμεν γνωστὰς τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν τὰς κρίσεις ἀλλοδαπῶν λογίων περὶ τινῶν ἐκ τῶν τελευταίων ἐκδοθέντων νεοελληνικῶν συγγραμμάτων, ἀρχόμεθα ἀπὸ τῶν Νεοελληνικῶν ἀναλέκτων, δημοσιεύοντες σύντομον περίληψιν τῶν περὶ τοῦ περιοδικοῦ τούτου συγγράμματος γραφέντων.

Ἐν τῷ Literarisches Centralblatt, σπουδαία βιβλιογραφικὴ ἐφημερίδι τῆς Δειψίας, ἐδημοσιεύθη κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος βιβλιοκρισία περὶ τῶν δύο πρώτων φυλλαδίων**). Ὁ συγγραφεὺς τῆς βιβλιοκρισίας ταύτης, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἀνέφερε τὴν σύστασιν τῆς ἐπιτροπῆς, ἐξετάζει τὸ πρῶτον φυλλάδιον,

*) Κατὰ τὸ 1864 ἐξεδόθη ὑπὸ Κουρτίου Wachsmuth σύντομος τις πραγματεία περὶ τῶν ἐθίμων τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος Ἡ ἀρχαία Ἑλλάς ἐν τῇ νέῃ (Das alte Griechenland im neuen) ἐπιγραφομένη. Τὸ γενικὸν τῆς πραγματείας ταύτης μέρος μεταφράσθη ὑπὸ τοῦ κ. Ἐμμ. Γαλάνη, καὶ ἐδημοσιεύθη ἐν ἰδιαιτέρῳ φυλλαδίῳ ἐν Κερυραλλήνῃ κατὰ τὸ 1868, καὶ διὰ τῆς ἐφημερίδος Εὐρίπου Χαλκίδος, καὶ τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκδομένου περιοδικοῦ συγγράμματος Ἐπταλόφου. Τὸ παρελθὸν ἔτος ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς τρίτομου συγγραφῆς τοῦ ἐν Ἰέννῃ καθηγητοῦ B. Schmidt περὶ τοῦ βίου τοῦ λαοῦ τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος (Das Volksleben der Neugriechen) ἐκ 250 σελίδων ἀπαρτιζόμενος. Ἐπίσης τὸ παρελθὸν ἔτος ἐξεδόθη τὸ πρῶτον μέρος τῆς ἐξ ὀκτῶ μερῶν ἀπαρτιζομένης Μελέτης ἐπὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου, ἐκ 247 σελίδων συγκεϊμένον.

**) Literarisches Centralblatt, 1871 σ. 439-441.

οὗ πολλὰ παραμύθια παραβάλλει πρὸς τὰ σικελικὰ (Sicilianische Märchen) τὰ περισυναχθέντα μὲν ὑπὸ τῆς Κυρίας Laura Conzenbach, ἐκδοθέντα δὲ ἐπιμελείᾳ L. Hartwig· ἀκολουθῶς ἐξετάζων τὸ β'. φυλλάδιον, σημειοῖ δύο ἢ τρία δημοτικὰ ἄσματα ἐλαφρῶς παραλάσσοντα ἑτέρων ὁμοίων τῆς συλλογῆς Passow, καὶ ἀξιοσημείωτα θεωρεῖ τὸ περὶ ἁγίου Γεωργίου*) καὶ τοῦ κύρ Βοριᾶ**).

Ἐν τῇ αὐτῇ ἐφημερίδι, ἐδημοσιεύθη προσέτι κατὰ τὸν παρόντα μῆνα βιβλιογραφία τοῦ ε'. φυλλαδίου, σημειομένου ἐν ἀρχῇ ὅτι δὲν ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ γ'. καὶ τοῦ δ'. ἐπειδὴ ταῦτα δὲν περιῆλθον εἰς χεῖρας τῶν συντακτῶν. Μετὰ τινος δὲ παρατηρήσεις περὶ δημῶδων διστίχων καὶ τῶν περιεχομένων τοῦ ε'. φυλλαδίου, ὁ συγγραφεὺς τῆς βιβλιοκρισίας παραθέτει ὁμοιότητάς τινος δύο διστίχων πρὸς ἀρχαία ἑλληνικὰ, καὶ τελευτᾷ χαρακτηρίζων ὡς λίαν ἐνδιαφέρουσαν τὴν ὕλην, ἣτις ἐν τῷ τέλει τοῦ φυλλαδίου σημειοῦται ὅτι ἀπεστάλη τῇ ἐπιτροπῇ †).

Ἐν δὲ τῷ φιλολογικῷ ἀγγελιαφόρῳ τῆς Γοττίγγης (Göttingischen gelehrten Anzeigen) ὁ πολυμαθὴς διευθυντὴς τῆς ἐν Βαϊμάρῃ βιβλιοθήκης Reinhold Köhler κατεχώρισε βιβλιογραφίαν τῶν δύο πρώτων φυλλαδίων. Καὶ περὶ μὲν τοῦ περιέχοντος δημῶδη παραμύθια τὸν λόγον ποιούμενος ἀπαριθμεῖ ἐν πρώτοις ἀκριβέστατα τὰς συλλογὰς νεοελληνικῶν παραμυθίων, ἀκολουθῶς ἐξετάζει τὰ δημοσιευθέντα παραμύθια, παραλλήλιζων αὐτὰ μετὰ μεγίστης πολυμαθείας πρὸς ἕτερα ξένων λαῶν. Ὡς πρὸς δὲ τὸ δεύτερον φυλλάδιον τὸ περιέχον

*) Νεοελλ. ἀνάλεκτα σ. 88 ἀρ. 21.— Περὶ τῶν δημοτικῶν ἄσμάτων τῶν διαλαμβανόντων περὶ ἁγίου Γεωργίου βλ. Ν. Γ. Πολίτου, Περσεύς καὶ ἄγιος Γεώργιος ἐν Ἀσσωπίῳ, Ἀττικ. ἡμερολ. 1872 σ. 174 κ.

**) Νεοελλ. ἀνάλεκτα σ. 89 ἀρ. 23.— Περὶ τοῦ ἄσματος τούτου βλ. Ν. Γ. Πολίτου, Μελέτ. ἐπὶ τοῦ βίου τῶν νεωτέρων Ἑλλήνων. τομ. Α'. μερ. I. σ. 32.

†) Literarisches Centralblatt 7 Σεπτεμβρίου 1872 σ. 992-993.

δημοτικά ἄσματα, ἀντὶ ἰδίας σημειώσεως ἀναφέρει τὴν ὑπὸ τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου ἐν ἀρχῇ τοῦ φυλλαδίου σημείωσιν περὶ τῶν προγενεστέρων συλλογῶν, προσθέτει δ' ἀκολούθως σημειώσεις τινὰς περὶ τῶν δημοσιευθέντων ἐν τῇ συλλογῇ ταύτῃ. Ἰβιβλιογραφία αὐτῆς εἶναι σπουδαιοτάτη, καὶ οὐ σμικρὸν ἐξ αὐτῆς δύναται νὰ ὠφεληθῇ πᾶς καταγινόμενος περὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν προϊόντων τῆς δημόδους φιλολογίας *).

Ἐν τῷ αὐτῷ περιοδικῷ συγγράμματι ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ περὶ τὴν νεοελληνικὴν φιλολογίαν ἐντριβεστάτου γηραιοῦ καθηγητοῦ Elissen βιβλιογραφία τοῦ ἐ. φυλλαδίου. Μετ' ἀκριβῆ σημείωσιν περὶ τῶν συλλογῶν δημοτικῶν διστίχων καὶ τῶν περιεχομένων τοῦ φυλλαδίου, παραθέτει δίστιχά τινα μετὰ παραλληλισμῷ πρὸς ὅμοια ἐν ἄλλαις συλλογαῖς καταχωρισθέντα, καὶ καταλήγει τὸν λόγον διὰ σπουδαίας διατριβῆς περὶ ὁμοιοκαταληξίας ἐν τῇ δημῳδαίᾳ ποιήσει, ἣν ἐν τινι προσεχει φυλλαδίῳ θέλομεν ἴσως μεταφράσει χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τοῦ Παρθενῶνος **).

Ἐτέρα βιβλιογραφία ἐδημοσιεύθη ὑπὸ τοῦ Liebrecht ἐν τοῖς Φιλολογικοῖς χρονικοῖς τῆς Αἰδελβέργης (Heidelberger Jahrbücher für Literatur, 1871 σ. 651-658). ἐν αὐτῇ περὶ μὲν τῶν δημῳδῶν παραμυθίων σύντομον ποιεῖται λόγον, ἐπειδὴ ἐκτενῆ αὐτῶν ἀνάλυσιν ἐποίησεν ὁ ἄνω μνημονευθεὶς Köhler, ἀναλύει ὅμως ἐκτενῶς τὸ φυλλάδιον τῶν δημοτικῶν ἄσμάτων, ὧν τινα πρὸς ξένα παραβάλλει, τῶν παροιμιῶν, ὧν πολλὰς μεταφράζει γερμανιστῆ, καὶ τὸ τῶν αἰνιγμάτων, ὧν ἐπίσης τὰ πλείωτερα μεταφράζει. Ὡς πρὸς δὲ τὸ χρονικὸν Δρυοπίδος, ἐπιτραπήτῳ ἡμῖν νὰ παρατηρήσωμεν τῷ κ. Liebrecht ὅτι εἶχε μὲν τοῦτο ἐκδοθῆ ὑπὸ Rouqueville καὶ Bekker, ἀλλ' ἐξεδόθη καὶ ἐν τοῖς Νεολληνικοῖς ἀναλέκτοις, ὡς πληρέστερον, καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἴδῃ ἐν τῇ ἐξῆς

*) Göttingische gelehrte Anzeigen. 1871 σ. 1101-1115.

**) Δότ. 1872 σ. 469-478.

περικοπῇ τοῦ προλόγου. «Ὅπως ποτ' ἀντὶ ἐκδίδομεν ἤδη τὸ χειρόγραφον τοῦτο τοσοῦτῳ μᾶλλον καθ' ὅσον ἐξ ἀτελοῦς ἀντιγράφου κολουβὸν καὶ ἐλλιπὲς ἐξεδόθη, πρῶτον μὲν ὑπὸ τοῦ Γάλλου περιηγητοῦ Rouqueville καὶ εἶτα ὑπὸ τοῦ Bekker, κατανοησάντων τὴν ἀξίαν τοῦ ἱστορικοῦ τούτου μνημείου.»

Ἐκτὸς τούτων πολλὰ τοῦ ἐ. φυλλαδίου δίστιχα μετεφράσθησαν ἰταλιστῆ ἐν τῇ Rivista filologico letteraria τῆς Βερώνης (τόμ. Β', φυλλ. I. II. III), καὶ πολλὰς ἐκ τῶν δύο πρώτων φυλλαδίων ἠρύσθη σημειώσεις ὁ κ. Bernhard Schmidt ἐν τῷ ἀ. τόμῳ τοῦ σπουδαιοτάτου συγγράμματός του Das Volksleben der Neugriechen.

II

ΝΟΜΙΣΜΑΤΑ τῆς νήσου Ἄμοργου καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς πόλεων Αἰγιάλης Μινώας καὶ Ἀρκεσίας ὑπὸ Π. Λάμπρου. Ἀθήνησι 1870. Εἰς 4ον.

«Μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων νομισματολόγων, ἔγραφεν ἐν τῇ νομισματικῇ ἐφημερίδι τῆς Βιέννης (Numismatische Zeitschrift) ὁ διάσημος νομισματολόγος C. W. Huber, μεταξὺ τῶν Ἀθηναίων νομισματολόγων ὁ κ. Π. Λάμπρος, ἕνεκα τῆς διὰ μακρᾶς γυμνάσεως ἀποκτηθείσης ἐμπειρίας περὶ τὴν νομισματικὴν τῶν ἀρχαίων, κατέχει τὴν πρώτην θέσιν. Κατὰ τὴν ταχύτητα καὶ τὴν ἀσφάλειαν περὶ τὰς νομισματικὰς ἀποδόσεις, καὶ κατὰ τὴν μετ' ὀξύνοιας κατάληψιν τῶν κριτηρίων εἶναι μοναδικός. Πιστεύω ὅτι δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ μετὰ παρρησίας περὶ τοῦ νομισματολόγου τούτου κατὰ τὴν πεποίθησίν μου, διότι ἡ μετ' αὐτοῦ προσωπικὴ γνωριμία μου χρονολογεῖται ἀπὸ εἴκοσι περίπου ἐτῶν *).

Ὁ κ. Π. Λάμπρος ἀπὸ τοῦ 1855 ἐδημοσίευσεν πολλὰς σπουδαίας νομισματικὰς πραγματείας, ἐν τῇ Πανδώρα καὶ τῇ Revue numismatique τῶν Παρι-

*) Numismatische Zeitschrift. φυλλ. I. καὶ II. Ἰανουαρ. 1870. — Πανδώρα. τ. ΚΑ. σ. 377.

σίων, ὧν ἐκτενεστέρα εἶναι ἢ περὶ τῶν νομισμάτων τῶν μεγάλων μαγιστόρων τοῦ τάγματος τῶν ἰπποτῶν τῆς Ῥόδου, ἣτις καὶ ἰταλιστὶ μετεφράσθη *). Ἡ ἀξία τῶν ἐρευνῶν τοῦ κ. Λάμπρου, καὶ ἡ σπανία αὐτοῦ κριτικὴ ἰκανότης, ὁμολογοῦνται ἐν ταῖς βιβλιογραφίαις αἰτινες περὶ τῶν πραγματειῶν αὐτοῦ ἐδημοσιεύθησαν ἐν διαφόροις νομισματικαῖς ἐφημερίσιν.

Ἡ περὶ τῶν νομισμάτων τῆς νήσου Ἀμοργοῦ πραγματεία ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν τῷ 19. τεύχει τῆς ἐνταῦθα ἐττιδομένης Ἀρχαιολογικῆς Ἐφημερίδος. «Διὰ τῆς μονογραφίας ταύτης, λέγει ὁ κ. Hubert ἐν τῇ ἀνωτέρῳ μνημονευθείσῃ Νομισματικῇ Ἐφημερίδι τῆς Βιέννης, ὁ συγγραφεὺς δημοσιεύει τελείαν νομισματικὴν τῆς νήσου τῶν Κυκλάδων Ἀμοργοῦ, καὶ τῶν τριῶν αὐτῆς πόλεων Αἰγιαλίας, Μινωας καὶ Ἀρκεσίνης, παρέχων ἡμῖν τὴν μέχρι τοῦδε ἐγνωσμένην καὶ δι' ἀνεκδότων παρ' αὐτοῦ διπλασιασθεῖσαν ἕλην τῶν νομισματικῶν τῆς νήσου τύπων. Πραγματεύεται δὲ ταῦτα μετὰ πειστικῆς ἀκριβείας, ἐξαντλῶν τὸ θέμα χωρὶς νὰ πλανᾶται εἰς μακρηγορίας.»

Ὁ δὲ Paut Becker λαμβάνων τὸ ἐνδόξιμον ἐκ τῆς πραγματείας τοῦ κ. Λάμπρου συνέταξε μακρὰν σπουδὴν περὶ τῶν νομισμάτων τῆς Ἀμοργοῦ «eipe Studien über die Münzen von Amorgos» δημοσιευθεῖσα ἐν σελ. 549 τῆς Numismatische Zeitschrift τῆς Βιέννης τοῦ 1870, ἐν ἣ πολλοὺς ἀπονέμει τοὺς ἐπαίνοισ.

Ἐκτὸς δὲ τούτων ὁ διευθυντὴς τοῦ ἐν Βερολίνῳ Νομισματικοῦ Μουσείου J. Friedländer ἐν τῇ πραγματεία του das Geräth aufden Münzen von Aegiale μετ' ἐπαίνων μνημονεύει τῆς πραγματείας ταύτης. (Ἐπεται συνέχειαι.)

*) P. Lampros, Monete inedite dei gran maestri dell'ordine di S. Giovanni di Gerusalemme. (Traduzione del Sign. Kunz) Venezia 1866 gr. in - 8° — Primo supplemento. Venez. 1865.

ΔΗΜΩΔΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ἄΣΜΑΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ

Τὸ ᾄσμα τοῦ Μαλμπρούγ. (La chanson de Malbrough.)

Ἐν ἡ παρατήρησις ὅτι τὰ δημοτικὰ ᾄσματα καὶ ἐν γένει τὰ προϊόντα τῆς δημοῦδους φιλολογίας ἀπεικονίζουσι τὸν χαρακτῆρα λαοῦ τινος ἢ ναι ὀρθῆ, τὸ ᾄσμα τοῦ Μαλμπρούγ εἶνε πιστοτάτη ἀπεικόνισις τοῦ γαλλικοῦ χαρακτῆρος.

Ἐν αὐτῷ περιγράφεται ὁ θάνατος καὶ ἡ κηδεῖα τοῦ Ἀγγλοῦ στρατάρχου Μαλμπρούγ, ὅστις ἀπέθανε δέκα τρία ἔτη μετὰ τὴν σύνταξιν τοῦ ᾄσματος.

Ὁ δούξ Μαλμπρούγ, ἀνδρείος στρατηγὸς καὶ περινούστατος διπλωμάτης, πολλὰ πράγματα παρέσχε τῷ μεγάλῳ τῶν Γάλλων μονάρχῃ Λουδοβίκῳ τῷ ΙΔ'. Κατὰ τὴν 14ην Σεπτεμβρίου τοῦ 1709 ἔτους, κατετρόπωσεν ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Μαλπλακὲ τὸν γαλλικὸν στρατὸν ὀδηγούμενον ὑπὸ τῶν στραταρχῶν Βιλλάρ καὶ Βουφλέρ. Ἄλλ' ἐν ᾧ νικηφόρος ὁ Ἀγγλος στρατηγὸς ἐπέστρεφεν εἰς τὴν πατρίδα του, τὸ ᾄσμα τὸ περιγράφον τὸν θάνατόν του, συντεθὲν κατὰ πᾶσαν πιθανότητα εὐθὺς μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μαλπλακὲ, ἐψάλλετο εἰς τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία τῆς Γαλλίας. Ἐν τούτοις πλήρης ἡμερῶν ὁ γέρον δούξ ἔζησεν ἐν τῇ ἐπαύλει του Windsor-Lodge μέχρι τῆς 17 Ἰουνίου 1722, ὅτε ἀπέθανε προσβληθεὶς ὑπὸ ἀποπληξίας.

Ὅρθως ἄρα ὁ πρῶτος Ναπολέων, ὅστις συνείθιζε νὰ ὑποταυθορῶν τὸ ᾄσμα τοῦ Μαλμπρούγ, ὁσάκις ἐπορεύετο εἰς μάχην τινὰ, ὀρθῶς ἔλεγεν ὅτι τὸ γελοῖον τὰ πάντα στιγματίζει καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν νίκην.

Τὸ ᾄσμα τοῦ Μαλμπρούγ εἶχε πλέον λησμονηθῆ, ὅτε ἡ τροφὸς τοῦ Δελφίνου, διαδόχου τῆς Γαλλίας, ἔψαλλεν αὐτὸ παρὰ τὴν κοιτίδα τοῦ ἡγεμονοῦ παιδὸς κατὰ τὸ 1781. Ἡ βασίλισσα Μαρία Ἀντωνίσκη, εἰς ἣν ἤρρεσεν ἡ μουσικὴ, τὸ ἔψαλλεν καὶ αὐτὴ, καὶ μετ' αὐτῆς